

The Individual and Self Actualization in the Thought of the Piacetzner Rebbe

"And who can abstain from breathing the air that carries the germ of public opinion? Thoughts and opinions are beyond time and space and flow from mind to mind in quantum leaps"

-Tzar Yzeiruz (the Rebbe's Personal Diary), Letter #7

(1) צו זורזו, אות ל"ו (דף 47)

האדם צריך לעשות לעצמו סולמות על ידיהם לפעמים השמימה, הניגון הוא אחד מהסולמות ובפאט כשמרננים אחד שמחה של מצוה, ובלב נשבר. כל אדם יש חלק מעולם הניגון לכן בעת שמנגנים ניגון צריך לעורר חלק מעולם הניגון אשר בו, ואם לאו רק שמנגן ניגון שחיבר אחר בלבד הרי זה כמו מים שפלט חבירו ומאס.

(2) בשבילי נברא העולם (פרק א', דף יג) [מאת הרב שמואל ברזיל שליט"א]

כל יהודי יש לו ניגון מיוחד שצריך לשיר בעוה"ז, שיר אחד במינו הנוצר מגידול האדם מתוך האדם מתוך נסיונותיו (תהלים צו א) שירו לה' שיר חדש. שדוד המלך פונה לכל אחד ואחד וקורא לו לשיר בחייו השיר המיוחד רק לו בלבד, שיר מיולד שלא היה בעולם במותו מיום בריאתו ועד עתה וגם אחריו לא יהיה.

(3) עלי שור (חלק ב' דף ע"א) [מאת הרב שלמה וולבה זצ"ל]

כל אדם הוא בריאה חד-פעמית, וידע זאת כל אדם: אני עם כוחותי ותכונותי פרצוף פני וסגולות נפש, יחיד בעולם. בין כל החיים עכשיו אין אף אחד כמוני, בדורות שעברו לא היה כמוני ועד סוף כל הדורות לא יהיה כמוני! ואם כך בודאי הקב"ה שלחני לעולם בשליחות מיוחדת ששום אחד אינו יכול למלאותה רק אני בחד פעמיות.

(4) תנועות המוסר (חלק א', דף 301)

[אמר הרב ישראל מסלנט:] האדם גר עם עצמו במשך שבעים שנה ואיננו מכיר את עצמו.

(5) חובת התלמידים (שיח עם המלמדים ואבות הבנים דף ה')

שלמה המלך אמר במשלי (כ"ב ו') חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. זה הוא עיקר החנוך שלא בלבד בשעה שהנער נער, ויד אביו עודה תקיפה עליו ישמע לו ויעשה עמדותיו, רק גם כשיגדל והוא ברשותו, אף כי יזקין לא יסור ממנה...כי את תיבת חנוך מפרש רש"י ז"ל (בדברים כ, ה') על הפסוק בנה בית ולא חנכו, חנוך לשון התחלה, עכלה"ק. ופשוט שלא על כל התחלה יאמר לשון חנוך, כמו במתחיל בגנות ומסיים בשבח, שאומרת הגמרא (פסחים קט"ז ע"א) על סדר ההגדה בפסח, לא יאמרו מחנך בגנות וכו'. וכן אצל הסנהדרין שמתחילין מן הצד (סנהדרין ל"ב ע"א) לא יאמרו מחנכין מן הצד. אבל בפ' לך (י"ד י"ד) מפרש רש"י לנו יותר וז"ל חניכיו וכו' שחנכו למצוות, והוא לשון התחלת כניסת האדם או כלי לאומנות שהוא עתיד לעמוד בה, וכן חנוך לנער, חנוכת המזבח, חנוכת הבית, עכ"ל...וזה דיוק לשון רש"י התחלת וכו' שהוא עתיד לעמוד בה...לתשמישו אשר הוא מוכשר...וכשנאמרה תיבה זו על חנוך הבנים, אז הכונה היא לגדל ולפתח את טבעו והכשרתו של הילד שנמצאה בו במדה קטנה או בכח ובהעלם לבד ולגלותה וכיון שהאיש הישראלי עוד בילדותו רוח ה' נשמת שדי טמונה וגנוזה בו, צריכים לגדל ולחנך אותו להוציאה לגלותה ולהפריחה והי' ליהודי נאמן עובד את ה'.

(6) אור ישראל (אות יט) [מאת הרב ישראל ליפקין מסלנט זצ"ל]

והנה בדבר רפואת הגוף אשר הפראקטיק גדלה למאוד הנולדה מפראקטיש חכמת הטערארי הנפלאה חכמת הרפואה הרחבה. אכן ברפואת הנפש אצלינו אשר אין בהם פראקטיש מאיש לרעהו לידע ולהודיע.

(7) Ohr Yisrael, Letter 19 (Translation of above)

"We know that concerning the healing of the body, there is an abundance of practical wisdom. Through application of the wonders of the theoretical wisdom he learns the comprehensive"

knowledge of theoretical medicine- the physician develops a broad-ranging sagacity of experience. Concerning the healing of our souls, however, there is no practical approximation that can be made [from the experience] of one man and his fellow."

(8) חובת התלמידים (פרק ז)

הילד בראשית התפתחות דעתו כיון שאין לו דעת לעצמו, להבדיל בין טוב ובין רע ולא רוח בקרבו אשר ידחפוהו לאמר, כזאת וכזאת עשה ומזה תחדל, מוכרח הוא לקלוט בקרבו דעות מן החוץ, כי מעצמו לט ידע מה לעשות, בלתי אשר ימדוד בדעת אנשים הגדולים מה טוב ומה רע בעיניהם. וכשיגדל אם גם אז לא יקנה דעת לעצמו ולא רוח, אז דעת בני אדם מקרבו לא תמוש ורק היא המושלת היחידה בו תהי', אף לפני שטותיהם יכרע ולפי דעותיהם יתביש שלא ילעגו עליו, וכל מעשיו רק כדי להתיפות בעיני האדם הן...הקטן שרוצה לחקות את הגדולים, לובש כובע ומעיל של גדול ויהי בזה לשחוק בעיני כל, והם כבר התחכמו לדעת יותר איך לחקות את מעשי העולם מבלי אשר ישחקו.

(9) אש קודש (פרשת שבת שובה, שנת ת"ש) [September 27th 1941]

שובה ישראל עד ה' אלקיך וכו' קחו עמכם דברים. להבין מעט הא שפתח הפסוק בלשון יחיד שובה וכו' אלקיך, ומסיים בלשון רבים, כי שב אפי ממנו, לשון יחיד.

כי איתא בגמרא חוליו דף ז' ברפב"י כשהלך לפדיון שבויים שאמר לגנאי נהרא חלוק לי מימך, א"ל אתה הולך לעשות קצון קונך ואני הולך לעשות רצון רוני אתה ספק עושה וכו' ואני ודאי עושה, א"ל אם אי אתה חולך גזרני עליך שלא יעברו בך מים לעולם, חלק לי וכו' אר"י כמה נפיש האי גברא כמשה ושתין רבוון, שע"פ פשוט צ"ל ומה התשובה על דברי הנהר, הלא לכאורה טענה חזקה טען אתה וכו' ואני הולך לעשות רצון קוני אתה ספק וכו', ועיין מהרש"א ז"ל שמדייק בזה, וחזן מדבריו ז"ל אפ"ל כיון שרפב"י הלך בשביל ישראל כי הלך לפדיון שבויים, ולהציל נפש הוא ית' מבטל כביכול את רצונו, ואפילו על ספק פקוח נפש צריכים לחלל את השבת, (יומא דף פז) לכן אפילו אם גם הנהר הולך לעשות רצון קונו ואפילו הוא ודאי ושל רפב"י ספק גם על ספק להציל נפש מישראל הי' צריך הנהר לבטל את מעשיו, ולחלוק, כי לא עדיפים מעשיו לעשות רצון קונו מרצון ה' בשמירת שבת, ואפילו הכי מחללים גם על ספק...

נחזור להנ"ל כי צריכים לדעת מה מסיים ר"י כמה נפיש האי גברא כמשה ושתין רבוון...וכיין בתוי"ט על אבות פ"ה עה"מ עשרה דברים נבראו בע"ש וכו' בשם הרבב"ם ז"ל שלכן אמרה הגמרא שהתנה עם הים בשעת הבריאה כדי שלא תהא השתנות ברצונו ודעתו ית', רק מאז ראה הוא ית' שיצטרך לקרוע את הים ע"ש, ולפי"ז גם על הנהר גינאי ע"כ התנה ה' שיחלוק מימיו, א"כ למה טען נגד רפב"י ולא רצה לחלוק הא ידע שהתנה ה' עמו?

ואפשר שזה הי' טענתו של הנהר, שחשב שרק כל כלל ישראל חשובים ויקרים לפניו ית' ולא היחיד, וכמו שעם הים התנה ה' שלפני מש"ר וס"ר יקרע, כן גם הוא רק כשיבואו לפניו כל ישראל יחלוק, ולפני היחיד אינו צריך לבטל את הליכתו שהולך לעשות רצון קונו.

אבל כנ"ל טעות הוא, כי גם בשביל ספק נפש אחת נישאל צריכים לחלל השבת, וזה שמסיים ר"י כמה נפיש האי גברא כמשה וס"ר, היינו שזה הי' ויכוחם, ובוה נצחו רפב"י שהאי גברא נפש אחת מישראל ומכש"כ איזה נפשות יקרים הם לפניו ית' לא הכלל כלו לבד. והענין הוא פשוט גם לדעתנו הקטנה כי כיון שישראל נטריקון יש ששים רבוא אותיות לתורה, יש ששים רבוא אנשים לישראל, וכשחסרה גם אות אחת, כל ספר התורה פסול.

והנה כמו שאנו מתחננים ובקשים מה' שגם על הפרט יחוס ואת כח איש ישראלי יציל ויושיע, כן גם צריך כל איש פרטי מאתנו לשוב בתשובה, ולא לסמוך עצמו על הכלל לומר שהכלל ישראל טובים ושבים אל ה'. וחזן מזה, הלא לכל אחד ישנם חסרונות לעצמו ומדות נפגמות לעצמן שצריך לתקנן, ולא רק משום תיקון הפגמים, רק איתא בע"ח שע"ג פ"ב שאין צדיק דומה לחבירו ואין ברי' דומה לחברתה, וכשאישי ישראלי עוד ה' מתגלה מכ"א אור וקדושה, מה שאין מתגלה מחבירו, ואפילו עתה בשעת הצרה והריסת ישראל יכול להיות שיתגלה מהם מה שלא הי' מתגלה מהם בשעת הרווחה...לכן הגם שאח"כ מדבר הנביא אל הרבים מ"מ מתחיל שובה ישראל בלון יחיד שגם היחיד ישוב אל ה' כ"א כפי פרטיות עצמותו וכן גם תשובת ה' ארפא משובתם לשון רבים ומסיים כי שב אפי ממנו גם את היחיד אציל ואושיע.

(10) צו זורוז, אות י"ב (דף 10)

והמכיר את מקומו. הוי עושה ופועל בעולם והענק לו מטובך עד שתמיד מקומך בעולם יהא ניכר. כי האם מקום האבות הנביאים ושאר הצדיקים זצ"ל גם עתה לא ניכר בעולם. ואיך הוי העולם שמם לו לא הוי בה הבעש"ט ז"ל וכו'. והמכיר, החכם מכיר לאחרים את מקומו, ותמיד מקומו בעולם נראה.

(11) רמב"ם, הל' כלי המקדש פ"ג

(י) וכשם שהלויים מוזהרין שלא לעבוד עבודת הכהנים כך הכהנים מוזהרין שלא לעבוד עבודת הלויים שנאמר גם הם גם אתם וכן הלויים עצמם מוזהרים שלא יעשה אחד מלאכת חבירו שלא יסייע המשורר לשוער ולא השוער למשורר שנאמר איש איש על עבודתו ואל משאו: (יא) לויים שעבדו עבודת הכהנים או שסייע לוי במלאכה שאינה מלאכתו חייבין מיתה בידי שמים שנאמר ולא ימותו אבל כהן שעבד עבודת לוי אינו במיתה אלא בלא תעשה.

(12) ספר בראשית פרק ז

(כג) וַיִּמַח אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה עַד רֶמֶשׂ וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמָּחוּ מִן הָאָרֶץ וַיִּשְׁאָר אֶף נֹחַ וְאֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּכָה:

(13) רש"י על בראשית פרק ז פסוק כג

אך נח. לבד נח זהו פשוטו ומדרש אגדה (ב"ר) גונח וכוהה דם מטורח הבהמות והחיות ויש אומרים שאיחר מזונות לארי והכישו ועליו נאמר (משלי יא) הן צדיק בארץ ישולם:

(14) אש קודש (פרשת תולדות, שנת תרצ"ט) [November 30th 1940]

צריכים להבין עכ"פ מעט לפי קט שכלנו מה מרמז הענין שסבבו מן השמים שהברכות אשר יברוך יצחק אבינו את יעקב אבינו תהיינה במחשבה לברך עשו.

אבל איתא בגמרא חגיגה ט"ו ע"ב בשם ר' מאיר בזמן שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת, קלני מראשי וכו', ונבין למה נאמר שאדם וכו' ולא בזמן שישראל כמ"ש בכ"מ...

אבל ר' מאיר אומר זאת על הפ' קללת אלוקים תלוי, היינו גם על יחיד כשהוא בצער, כי עמו אנכי בצרה הוי אפשר לומר רק על הכלל ישראל כשהוא בצרה כמו שדרשו חז"ל במדרש שלכן נתגלה למש"ר בסנה מפני שעמו אנכי בצרה, שאז כל העם היו בצרה, וכאן אומר ר"מ שגם בזמן שאדם אחד מישראל מצטער כמו שהפסוק הזה קללת אלוקים תלוי על יחיד שנתלה קאי, ג"כ השכינה מצטערת מזה...ומה לי קטלי' כלו ומה לי קטליה פלגא כי אף שהכלל ישראל מתקיים, מ"מ איש פרטי שמת, אותו ואת חייו אבדו, ועד תחיית המתים את חייו הכריתו ר"ל. וזה שאדם מצטער כמו שאמרו בסנהדרין (דף ל"ח ע"א) אדם יחידי נברא, שגם על צער אדם יחידי השכינה אומרת וכו' ועל הפרט והיחיד, דוקא השכינה אומרת כיון שבה בחי' הפרט והיחידית כנ"ל.

וכן כשרצה יצחק לברך את יעקב, ונודע הא שפרש"י בפ' ויגש עה"פ כל הנפש וכו' בשם המדרש עשו שש נפשות וכו' לשון רבים וכו' ויעקב שבעים הי"ל והכתוב קורא אותן נפש אחת, היינו שבאמת כל ישראל כלולים תמיד כאחד מפני שנפש אחת של קדושה להם לכן באם הוי מברך את יעקב, רק את הכלל ישראל הוי מברך, ורצונו ית' היה שגם גוף ישראל הפרטי והיחידי יברך, לכן סיבב הוא ית' שבמחשבתו תהא לברך את עשו שהוא פרוד ונפשות ובאמת יברך את יעקב ועי"ז כשברך את יעקב גם את הפרטים והיחידים ברך.

(15) ספר פרי צדיק פרשת שקלים - אות ד

כל אחד מישראל הוא מדוגל בדבר אחד על כל ישראל ובדבר זה הוא בחינת מלך על כל ישראל (כמו שנתבאר מא' א) וזה שזיווג השם יתברך במעשה המשכן הגדול שבשבטים שהוא יהודה שיצא ממנו משיח והירוד שבשבטים משבט דן לפי שהקטן והגדול שוין לפני המקום וכן המקדש נעשה בב' שבטים אלו שלמה מיהודה וחירם מן שנתבאר בן אשה אלמנה ממטה נפתלי ובד"ה כ' בן אשה מבנות דן שהיה אביו מנפתלי ואמו מן דן (כמו שאמרו מדרש תנחומא תשא סימן יג) וכן לעתיד ישתתף עם משיח אחד משבט דן ושמו שריה (כמו

שאמרו זוהר קדוש בלק קצד ב), והיינו שהגדול והקטן שוין לפני המקום וכל אחד יש לו דבר אחד שבזה הוא נכתר בכתר על כל ישראל.

(16) תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף לד/ב

ההוא ארבא דהוו מינצו עלה בי תרי האי אמר דידי היא והאי אמר דידי היא אתא חד מינייהו לבי דינא...אמר להו אפקוה וכל דאליס גבר.

(17) רא"ש למסכת בבא מציעה (א:א)

וסומכים על זה שמי שהדין עמו קרוב להביא ראיות, ועוד שמי שהדין עמו מוסר נפשו להעמיד את שלו בידו יותר ממה שמוסר האחר נפשו לגזול.

(18) בית אהרן (סוף פרשת במדבר) [מאת הרב אהרן פרלוב מקארלין זצ"ל]

חיוב על כל איש ישראל לידע ולחשוב שהוא יחיד בעולם בבחינתו. ושהוא וגם איש אחר כמוהו לא היה עדיין בעולם, כי אם היה כבר כמובן בזה העולם לא היה הוא נצרך עוד להיות בעולם. רק באמת כל איש ואיש הוא דבר חדש בעולם. וצריך לתקן את מדתו בזה העולם שבוודאי זהו העיכוב לביאת משיחנו שיבא בב"י. וצריך לתקן מדותיו ותותו השייכים להנשמה שלו עד שיתוקן כל העולמות ע"י כלל ישראל ויהיה אי"ה ביאת גואל הצדק בב"י אמן כן יהי רצון.

SWIMMING AGAINST PUBLIC OPINION

As a torrent river surges forth, sweeping with it all that lies in its path, penetrating into deep recesses and washing away all buried things, so does the torrent of public opinion sweep along the individual mind. You may not know it, you may even deny it, but you have been brainwashed by common belief. Carried along, perhaps more, perhaps less, you now think along these twisted paths.

So stay away from the middle of the river, don't be concerned with what people say. But this alone will not protect you, because you cannot completely seclude yourself. Who can vouch that your wife or children will not be swept along with the flow? They will then be the open floodgates to bring the floodwaters inside your

doors. And who can abstain from breathing the air that carries the germ of public opinion? Thoughts and opinions are beyond time and space and flow from mind to mind in quantum leaps.

Nor can you remain static in this torrent river just by standing firm in your place—you must actively swim against the flow. You may not be successful in swimming upstream, but at least you will not be swept down by the flow. So it is with the spiritual life and the purity of spirit that you have attained. You cannot retain them against the flow unless you continue to struggle for spiritual growth. You must swim upstream without respite—upward, onward against the flow. There may be a limit to how far you can go, but at least you will not be drawn down with the flow.